

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce: **J.D.**, bytem ■■■, zastoupen JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem společnosti A. K. Dohnal & Bernard s.r.o., se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: ■■■, se sídlem ■■■, zastoupena Mgr. Martinem Vondroušem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec 5 - Kristiánov, II. ■■■, se sídlem ■■■, III. ■■■, bytem ■■■, IV. ■■■, bytem ■■■, V. ■■■, bytem ■■■, VI. ■■■, bytem ■■■, VII. ■■■, bytem ■■■, VIII. ■■■, bytem ■■■, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2015, č. j. OÚPSŘ 183/2015-330-rozh.,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 5. 8. 2015, č. j. OÚPSŘ 183/2015-330-rozh., se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta se sídlem Příběnická 1908, Tábor, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant, odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. 939/2014/OSUZP/Si č. j. PD MUFT 8822/2015, 939/2014/OSUZP/47/Si-Ú008. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby - výrobku plnicího funkci stavby: „mísící centrum Frýdlant“ včetně zpevněných ploch, mobilní buňky pro obsluhu chemického WC, přípojky NN, oplocení, na pozemcích p. č. ■■■, ■■■, ■■■ v k. ú. F.. Změna spočívala v opravě dílčí formulační nesprávnosti výroku prvostupňového rozhodnutí a vypuštění nadbytečného detailního popisu mísícího centra. V částech nedotčených změnou bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce nejprve namítal rozpor napadeného rozhodnutí s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu pouze potvrdil, nerozhodl však o zamítnutí žádosti žalobce, jak citované ustanovení vyžaduje.

Žalobce dále brojil proti způsobu, jakým správní orgány posoudily soulad jeho žádosti o vydání územního rozhodnutí s územním plánem. Dle žalobce v současném územním plánu neexistují přesně vydané regulativy vymezující drobnou výrobu a provoz vhodný do průmyslové zóny. Stavební úřad nezákonně vyložil pojem drobné výroby, jako povinně související s řemeslnou činností, to však z regulativu územního plánu pro danou funkční plochu nevyplývá. Žalovaný šel ve výkladu regulativu územního plánu ještě dále, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že drobnou výrobou je pouze taková činnost, kterou by bylo možné bez negativního ovlivnění okolí vykonávat v rodinných domech a na pozemku rodinného domu. Tvrzení žalovaného, že se v dané ploše počítá s bydlením, je nepřesné a zjevně účelové, neboť stavby určené k bydlení, mohou být v daném území povoleny jako součást obživné aktivity. Charakteristikou této funkční plochy jsou právě funkční prvky obživného typu, nikoliv funkce obytná. Jde o samostatnou a samostatně definovanou funkční plochu „živnosti, kombinované prvky, drobná výroba“. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že souhlasnými závaznými stanovisky dotčených orgánů na úsecích ochrany životního prostředí a zdraví obyvatel, odbornými studiemi a znaleckými posudky jasně prokázal, že jeho záměr (především otázka kapacity záměru) lze z hlediska územního plánování kvalifikovat jako „nerušící a drobnou výrobu“. Žalobce se dovolával vyjádření k záměru zahájení provozu a činnosti mísícího centra, které bylo podloženo úplnou studií o hlukovém a prachovém zatížení vypracovanou znalcem v oboru RNDr. J.N.. Toto vyjádření stavební úřad zcela ignoroval a při posuzování žádosti žalobce na něj nebral žádný zřetel. Žalobce uzavřel, že výklad regulativu předmětné funkční plochy ve vztahu k záměru žalobce odporuje zásadě zákonnosti, subsidiarity a minimalizace zásahu.

Žalobce také tvrdil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože žalovaný se s některými jeho odvolacími námitkami vůbec nevypořádal. Žalobce v odvolání uváděl, že nebyl před vydáním prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu

seznámen s vyjádřením Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015, čímž došlo k zásahu do jeho ústavního práva na spravedlivý proces. Na tuto odvolací námitku však žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval, stejně jako nereagoval na námitku, že posudek č. ■■■ vyhotovený Mgr. Z.P. není v seznamu podkladů, ze kterých stavební úřad při vydání prvostupňového rozhodnutí vycházel. Žalovaný se dle žalobce také nevypořádal s námitkou, že stavební úřad překročil rámec jeho žádosti, když spekuloval o nerespektování stanovené kapacity záměru. Žalovaný se nevyjádřil ani k namítanému rozporu napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce přitom již v odvolání upozorňoval na skutečnost, že na stejném charakteru pozemků z hlediska územního plánování provozují činnosti konkrétní společnosti, které přes mnohem větší objem prací a mnohonásobně větší počet zaměstnanců a dopravní obsluhy také spadají do drobné nerušivé výroby. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval ani podstatou námitky, kterou žalobce brojil proti překročení pravomoci starosty města Frýdlant při podání námitky v řízení o žádosti žalobce. Dle žalobce k podání námitek v územním řízení není podle zákona o obcích příslušný starosta, ale rada města. Vzhledem k tomu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami blíže nezabýval, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a porušil tak i § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že postupoval dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a částečně změnil výrok rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí na předmětnou stavbu. Meritum věci, tj. zamítnutí žádosti žalobce na umístění předmětné stavby, se však nezměnilo. K námitce neseznámení žalobce s písemností Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015 žalovaný konstatoval, že tato písemnost byla jen dílčí písemností z korespondence mezi stavebním úřadem a Ministerstvem životního prostředí ohledně souladu záměru žalobce s předpisy EIA. Zamítnutí žádosti žalobce o územní rozhodnutí navíc nebylo opřeno o nesoulad záměru mísíčního centra s předpisy EIA, neboť dle Ministerstva životního prostředí záměr mísíčního centra zjišťovacímu řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, nepodléhá. Žalovaný dále upozornil na to, že obsah písemnosti ze dne 28. 1. 2015 byl pouze strohý a odkazoval na obsah předchozího vyjádření ze dne 7. 1. 2015. Stavební úřad dal také v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu žalobci možnost seznámit se s podklady věci, tj. i s uvedenou písemností Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015. Zákon nestanoví, že by stavební úřady měly za povinnost v oznámení o zahájení, respektive pokračování v řízení, jmenovitě uvést podklady, které mají k dispozici. Žalovaný ani stavební úřad tak zákon neporušily. Dle žalovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje zákonným podmínkám § 68 odst. 3 správního řádu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

III. Replika žalobce

V replice žalobce k argumentaci žalovaného uvedl, že je přesvědčen o nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, které neobsahuje výrok o zamítnutí žádosti. Výrok o zamítnutí nebo vyhovění je přitom primárním obsahem výrokové části; výrok o případném potvrzení rozhodnutí prvostupňového orgánu je v zásadě doplňkový. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 – 127, žalobce konstatoval, že je povinností soudu individuálně posoudit, zda lze v daném případě připustit rozumné pochybnosti o tom, jak bylo žalovaným ve věci rozhodnuto. Žalobce trval na tom, že splnil veškeré podmínky vyplývající pro něj z územního plánu města Frýdlant. Zopakoval také, že stavební úřad porušil svou povinnost, když žalobce před vydáním rozhodnutí neseznámil se všemi podklady. Žalovaný se měl touto odvolací námitkou, kterou žalobce vznesl již v odvolání, řádně zabývat. Skutečnost, zda byl podklad rozhodnutí, se kterým se žalobce neměl možnost seznámit, v jeho prospěch či neprospěch, není dle žalobce pro posouzení zákonnosti jednání žalovaného relevantní. Obdobně není relevantní, zda sporný dokument obsahoval nové skutečnosti či nikoli.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení III. - VIII.

Osoby zúčastněné na řízení III. - VIII. shodně uvedly, že posuzovaný záměr umístění mobilní betonárky na pozemcích p. č. ■■■, ■■■, ■■■, v k. ú. F.by výrazně ovlivnil pohodu bydlení v této lokalitě. Došlo by ke zvýšení hluku, polétavého prachu a stínění. V podstatě by bylo znemožněno užívat stávající nemovitosti k bydlení a došlo by k omezení udržitelného rozvoje daného území. Omezený prostor posuzovaných pozemků a blízkost stávající výstavby zcela vylučují nekonfliktní umístění tohoto typu výroby v dané lokalitě. Osoby na řízení zúčastněné proto plně podpořily argumenty žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí.

V. Posouzení věci soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného, kterým byla ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím zamítnuta žádost o umístění shora popsané stavby misíciho centra, krajský soud přezkoumal v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

Soud se nejprve musel vypořádat s žalobní námitkou, v níž žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť nebylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce.

Podle § 90 odst. 5 správního řádu platí, že pokud odvolací orgán neshledá, že odvoláním napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, že je nesprávné nebo že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení (srov. § 90 odst. 1 až 4 správního řádu), „*odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.*“ Výkladem § 90 odst. 5 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 - 127 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že v případech procesních pochybení je

třeba pečlivě zvažovat, zda vůbec mohla představovat reálný zásah do právní sféry adresáta rozhodnutí, které z tohoto procesu vzešlo. Přílišné lpění na dodržení všech formalit správního procesu vede k přehlížení elementárního faktu, a sice že cílem řízení je hmotněprávní posouzení věci (předmětu řízení), přičemž procesní pravidla jsou jen nástrojem, který k tomuto cíli vede. Procesní pravidla pochopitelně nelze bagatelizovat či dokonce na jejich dodržování rezignovat; vždy je však nutné případné zjištěné deficity řízení poměřit tím, zda mohly reálně ovlivnit jeho výsledek či jinak zasáhnout do právní sféry účastníka řízení. Pokud tedy odvolací orgán rozhodne tak, že odvolání se zamítá, avšak současně výslovně neuvede, že se odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, nemusí takové pochybení nutně vyvolat nezákonnost jeho rozhodnutí. Proto je vždy nutné posoudit obdobné případy individuálně, tedy s ohledem na to, zda lze připustit rozumné pochybnosti o tom, jak bylo ve věci v odvolacím řízení rozhodnuto.

Výše uvedené závěry vyslovil Nejvyšší správní soud za situace, kdy odvolací orgán odvoláním (rozkladem) napadené rozhodnutí částečně změnil, avšak současně neuvedl, že ve zbytku se toto rozhodnutí potvrzuje; Nejvyšší správní soud však v citovaném rozsudku přesto dovodil, že výrok rozhodnutí odvolacího orgánu nebyl nesrozumitelný, neboť nebylo pochyb o tom, jak odvolací orgán o celém předmětu řízení rozhodl. Tím spíše se závěry citovaného rozsudku uplatní v nyní posuzovaném případě, v němž je předmětem sporu výrok napadeného rozhodnutí ve znění: „Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, ze dne 20. 4. 2015, sp. zn. 939/2014/OSUZP/Si č. j. PD MUFT 8822/2015, 939/2014/OSUZP/47/Si-Ú008 v částech nedotčených změnou, tedy zamítnutí žádosti jako takové, potvrzuje.“ Takto formulovaný výrok nevzbuzuje žádné rozumné pochybnosti o tom, že žalovaný odvolání žalobce nevyhověl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti žalobce potvrdil. Názor žalovaného na žalobcem podané odvolání je bezpochyby patrný i z odůvodnění napadeného rozhodnutí. U žalobce jakožto adresáta napadeného rozhodnutí tak nemohly vzniknout rozumné pochybnosti o tom, jak bylo ve věci jeho odvolání rozhodnuto.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, které definuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. V této souvislosti žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým byly vypořádány jeho námítky obsažené v podaném odvolání, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí na některé jeho námítky vůbec nereagoval.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu „se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu potom plyne, že „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námítky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As

71/2008 - 109). Obdobně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že „nevyporádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84).

Krajský soud posoudil obsah odvolání žalobce a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a shledal, že žalovaný se skutečně nevyporádal se všemi odvolacími námitkami.

Jakkoliv jádrem sporu bezpochyby je soulad záměru žalobce s územním plánem, nelze připustit, aby žalovaný jako správní orgán rezignoval na povinnost vypořádat se s dalšími námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný se mylí, pokud má za to, že skutečnostmi spadajícími mimo rámec zkoumání souladu záměru s územním plánem a cíli územního plánování nebylo nutné se zabývat (viz str. 11 napadeného rozhodnutí). Takto paušálně postupovat nemůže.

Pokud žalobce v odvolání namítal, že nebyl seznámen s vyjádřením Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 1. 2015, což spojoval s porušením práva na spravedlivý proces, bylo povinností žalovaného na tuto námitku reagovat a zdůvodnit, proč má za to, že žalobce na svých procesních právech nijak zkrácen nebyl, jak to ostatně podrobně učinil ve vyjádření k žalobě. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí však nemůže být dodatečně zhojen vypořádáním odvolacích námitek učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58). Vyjádření žalovaného v řízení o žalobě proto již nemůže zhojit nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nevyporádání se s touto odvolací námitkou. Z toho také vyplývá, že se správností takových argumentů nemohou správní soudy zabývat, neboť přezkoumávají správnost rozhodnutí správního orgánů a nikoliv správnost jejich úvah vyjádřených až v řízení před správními soudy.

Pokud měl žalovaný za to, že ani další námitky žalobce, i kdyby byly vyhodnoceny jako důvodné, nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, byl povinen uvést, co jej k takovému závěru vedlo, a to ve vztahu ke každé odvolací námitce zvlášť. Krajský soud nemůže předjímat, zda skutečně žádná z odvolacích námitek nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To bude předmětem posouzení, které musí učinit žalovaný v dalším řízení, v němž bude povinen se se všemi argumenty vznesenými v odvolání vypořádat.

Vzhledem k výše uvedenému soud stěžejní námitku souladu záměru žalobce s územním plánem neposuzoval, protože to považoval za předčasné. Žalobce již v odvolání mimo jiné namítal, že prvostupňové rozhodnutí nerespektovalo § 2 odst. 4 správního řádu, když vyjmenovával konkrétní firmy, které na stejném charakteru pozemků z hlediska územního plánování svou činnost provozují, i přes větší objem prací, s mnohonásobně větším počtem zaměstnanců a dopravní obsluhy. I na tuto námitku bude muset žalovaný nejprve v dalším řízení řádně reagovat.

VI. Závěr a náklady řízení

Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Soud zároveň v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. vyslovil, že osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle

zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. září 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu